

ЧУДОМИР ТРЕСКИТЕ

chitanka.info

Заинатил се Каба Иван: не ще да ожени момчето си и не ще! Здравеняк беше старикът, като вит бук беше як, но откак се посече преди година в гората, понакуцваше малко и не му се ходеше да оре и за дърва да ходи сам. А Доко порасна като планина, службата си изкара, мустаци засука и заприпира да се ожени.

Дума му старата няколко пъти, и на чича си Василя: беше рекла да му каже, че ако го не задоми тази есен, ще, задуе надолу към морето ратай да стане, а той пухти и не дава! Отмяна нямаше още Каба Иван, затова бавеше работата. Три момчета имаше след Дока, ама пепелчук! Само Енчо, гдето можеше да пасе кравите, другите — дай им варени тикви да ядат само и друго нищо!

А Доко расте и кръвее, та го не сдържа на едно място вече. По цели нощи не се връща и денем срещне ли нейде Тинка, като я стрелне изниско с очи, сякаш с шиш я прободее, и я кара да потръпва като млада кобила, кога ѝ турят за пръв път седло.

Една заран станали двамата мъже да идат за дърва в гората. Разшетал се Доко, впрегнал, напълнил чувала със сено, закачил брадвата и повел колата. Баща му, седнал турски отзад на лисиците, подпрял гръб на чувала със сеното, запалил лулата, пуши и мълчи. Мълчи и Доко.

Сърдити са. Вечерта Доко се върнал по петляно време от седенки, старият се бил вече наспал, подхванал го, спречкали се, Доко излязъл и легнал облечен и с цървулите в сеното. И не склопил очи. Като потретили петлите, станал да стяга колата.

Минали Равнака, прекосили през дългата лъка, гдето ношува горският говедар, Каба Иван слязъл да си запали: лулата в колибата, а Доко отчупил парче хляб, та накърмил телицата и пак потеглили нагоре по реката за голямата гора. Слънцето вече било палнало челото на Голям Братан, долу из лещака зачичирикали птичетата, а те все вървят и мълчат. На Мечия конак откачили задницата на колата и само с предницата запъплали нагоре към върха. Двама мъже не може да нахвърлят на колата какви да са габрици или криви букачки. Трябва дебели дърва да се наберат, прави дъбе трябва, напукани и с дантели от лишеи по тях! Инак щак ще минат през село да им се смеят и телците. Пълзели, пълзели нагоре и към голям обед, хе, стигнали всред дъбовата гора. Разпрегнал Доко воловете, дал им сено, откачил

брадвата от колата, почнал с неохота да сече. Сече той, поваля едно по едно правите като свещи дъбе и все се сякаш потрива.

Старият прегледал колата, наместил средната клечка на стола, понатиснал климиите и се заловил да прави влак. Хем върти със свърдела, хем към Дока поглежда. А Доко отсече тук, отсече там, оглежда, избира и все по задълбава навътре из усойната.

Като направил влака, старият забучил свърдела отзад на пояса, с лула в уста тръгнал по дирите на сина си и го намерил оттатък долчинката, тъкмо разчиства около дънера на едно дебело дърво. Почистил Доко наоколо, разритал с крака храстите, дигнал брадвата и почнал все така без охота да сече. И встрани не поглежда. А старият, изправен зад него, гледа, подсмива се, след това изважда лулата из уста, избърсва мустак и дума:

— О, ох, на мама ергеня, гдето все за булка мисли! Сечеш като баба! На твоите години аз това дърво, като го пухна отсам два пъти и оттатък два пъти, и му светявам маслото! Халтаванин! Като стиснеш топоришката, вода да пусне и като се развъртиш — треските като шрапнели да фучат из гората! Това се казва горач! — И като помълчал малко, добавил усмихнато: — По това се познават ергените, че им е дошло време вече за женене! По треските!... Да фучат! Да фучат!

Доко нищо не казал, само се изправил, подпрял брадвата на коленете си, свлякъл горната си дреха, възпретнал ръкави, плюл си в шепите, че като я пипнал пак, развъртял я със страшна сила. Затреперал коравият дъб, засъскала брадвата, а трески като луди летели по всички страни. Както си седял отзад с лулата Каба Иван, една треска го плеснала по главата, шапката му отхвъркнала и се затъркаляла като ритнат таралеж надолу из стръмното.

— Ей, ей! Чакай! Какво правиш? — развикал се той.

Доко спрял, изправил юнашка снага, опрял ръце на пояс, изгледал го сърдито и изръмжал:

— Ее... дошло ли ми е време за женене вече! Кажи де!

Каба Иван помигал, помигал, па рекъл:

— Дошло, дошло! Дошло и надскочило! Да ти се не види и времето, и халосията!...

И като избърсал с длан одрасканото си чело и наместил лулата, засрамен, тръгнал надолу да си гони шапката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.